

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiae & Iuris Canonici Doctoris ||
celeberrimi, ac Ecclesiae Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt XIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

Quo etiam tempore Iohannes dux Bauaria, tutor Hollandia, veneno accepto extinguitur: quod quàm primam accepisset, statim persensit: & qui dedit, cum in conspectu esset, mox suo proditus vel ruboris, vel palloris indicio, capitur, & confessus quadripartitur. Sed inde, qui accepit, nō melius habebat, translatus ad patres. Iacobam pridem coniunx Adolphi Brabantia ducis, tum propter cognationem & sanguinis propinquitatem ab illo diuorata, nupsit comiti Leicestria in Anglia, vt Anglorum armis Hollandiam ditionem patriam tueretur: Ea fuit insimulata de ordinatione rei, quam diximus. Sed ad arma ventum est. Angli magnis copijs enavigarunt, & egressi nauibus, se contulerunt in Hannoniā: qua & ipsa debita diceretur Iacobam memorata, in qua etiam moram fecit ea foemina. Recepti Bergensi oppido, reliqua quoquē armis in potestatem redigere curabant. Adolphus dux, qui necdum reliquerat ius conuincij, & si mulier ab eo diuertisset, cum de magna dote ageretur, magnis vndecunquē copijs contractis, occurrit hosti. Inerant auxilijs eius arma multorum principum, ad numerum, vt ferunt, octuaginta millium: Oppugnant instanter oppidum, Anglici defendunt. Sed Anglus in alieno promptas non sperabat suppetias, qua hostibus accreuere quotidie. Inde factum est, vt cum multa virinque fortiter gesta essent, ad tractatus res peruenit: conuenitque, vt vterque princeps misso Romam cum instructione nuncio, ibi causam agi sinerent: declararetque pontifex, virius esset vxor futura. In eas conditiones Anglici, dimisso oppido, in sua reuertuntur.

CAPVT XIII.

Vilhelmus marchio Misnensis, cum in fata concessisset, frater ei successit Fridericus: qui, vt diximus,

ximus,

ximus, ab Sigismundo promeruit ducatum Saxoniae
 superioris, cum multum quereretur Ericus patrum
 adimi cum ditione honorem, quod titulum ille Saxonia
 teneret, quod iustam Karoli Imperatoris declarationem
 prætenderet. Sed plus apud Sigismundum valere in
 sanguinis, & magni respectus obsequij. Sunt qui potissi-
 mum id obfuisse memorant Erico, quod non satis odisset
 publicorum itinerum insidiatores: idque ferunt Imperia-
 li declaratione prætensum, cum publico, ut aiunt, consi-
 storio pro Friderico contra Ericum declaratio, quae
 tebatur, promulgaretur. Sed neque Ericus dux, neque suc-
 cessores, titulum suum posuere. Indignati aliquando Me-
 snenses principes ob eam rem, passi sunt postea suo quocumque
 iusto titulo condecorari. Quo tempore recruduit bel-
 lum, quod erat ducibus de Brunsvico & Luneburgo ad-
 uersus dioecesim Bremensem, cum Nicolaus comes de
 Delmenhorst esset in archiepiscopatu. Causa autem belli
 non alia fertur, quam crebra Bremensium de Teding-
 husen, deque Horneborg excursio: Legitimum quæstum
 putauere ministeriales ecclesiae militares, de locis supra-
 dictis victum querere. Sed duces non passi iniuriam, du-
 xere in ecclesiae ditionem, prædas prædis compensantes:
 hoc est, pauperes pauperibus coquantur, cum arcibus
 euertendis vel locus, vel tempus deesset: facileque eo per-
 pulsi sunt, & malis domiti, ut suis se finibus continerent.
 Friderico deinde marchione Brandenburgensi agente
 in superioribus sui principatus partibus, duces Stetinens-
 sis & Wolgastensis, memores quod illorum ditioni ali-
 quando infestus marchio tulisset inde nonnulla, iam adu-
 natis armis duxerunt in eius vicissim ditionem, par pari
 referentes abacta præda. Id cum rescisset, copijs contra-
 ctis inde descendit, & in Marchia, auctis armis, duxit in

eos: obsessis in terra eorum quibusdam arcibus, in quibus,
 qua Quatuor rotarum dicitur, fuit. Iam intelligentes
 duces memorati magno sibi pralio decertandum, longè
 vocatis de Prussia, deq; Pomerania auxilijs, quot quot
 poterant copijs contractis occurrere statuerunt marchi-
 oni, & soluere obsidionem. Ille verò ubi ex speculatori-
 bus suis intellexit apparatus hostium, quodq; vires longè
 suis maiores adducerent, non expectandum ratus, ca-
 stramouit: adeoque abire festinauit, vt magnam im-
 pedimentorum partem in castrorum loco reliquerit.
 Hanc eius fugam duces suam interpretati victori-
 am, qua ille reliquerat assumentes, reduxerunt exer-
 citum.

CAPVT XIII.

Compertum ferunt illo tempore, cum inter vrbes
 Magdeburgensem & Hallensem depraedationes
 fierent, ac incursiones in mercatores, curribus euersis
 & abductis quaepreciosa portabant: non ignarum fuisse
 eius negocij de Anehold, qui & de Berneborg, comitem:
 Idq; cum exploratum haberent vrbes memoratae, quan-
 tis poterant viribus, quas ex vicinis militaribus, & ex ci-
 nibus auxerant, duxerunt in arcem Berneborg, oppu-
 gnatamque iam penè adduxerant ad faciendam de-
 ditionem. Interuenit autem Wilhelmus dux Lunebur-
 gensis, à socero suo marchione regressus, medium se
 interposuit: peregitq; vt comes se iuramento constrin-
 geret, nunquam se impensurum fauorem grassatoribus,
 viq; adempta bona, qua variè ab equitibus distrahun-
 tur, intra quinquennium soluerentur. Quare pacati ci-
 nes & mercatores, in sua reduxerunt exercitum. Mira
 infelicitas Saxonia, qua hoc genere latrocinij carere
 non potest, cum ubiq; sint puincia pacata. Interim verò

Iohannes